

АБЕТКА ТРАВИ

Забули, що прив'язані до трав,
Попід ногами кільчаться легенди,
Нас хтось скошив, але не роз'єднав —
Буркун, гірчак, любисток, андромеда...

Вдихнеш ту старожитню гіркоту,
Разом із нею буявіння літа.
Пірнеш у сну скуйовджену скирту,
Тебе вдихне у себе нечуйвітер.

І вже не ти розписуєш рядки,
Смарагдові змальовуєш пейзажі,
Крізь шкіру пробиваються ростки,
І безмір зеленавих відображень —

У крапельинах срібної роси.
А косарі здається ще далеко...
Для їхньої точеної коси
Однаково – плакун це чи грабельки.

Лиш горицвіт біжить напереріз,
Так кров біжить... Так висиха рутвиця...
І не роса, а повні очі сліз
В родовика... Опісля косовиці...

Наталя Дзюбенко-Мейс